

[Camre]

visse stoffer givetvis – i visse anvendelser – betyde mindre holdbarhed for maling m. v., men den heraf følgende meromkostning må komme i anden række efter arbejdernes sundhed.

De industrielle samfund har som pris for en høj levestandard en række sundhedsfarer, som belaster hele befolkningen, og som vedvarende søges mindsket gennem lovgivningen. Det er imidlertid uacceptabelt, at enkelte fags udøvere udsættes for meget større sundhedsrisiko og ringere livskvalitet end befolkningen i almindelighed, og der må derfor gøres en særlig indsats for at bedre forholdene i disse fag.

Besvarelse (3/8 78):

Arbejdsministeren (Auken):

Baggrunden for spørgsmålet er nogle undersøgelser foretaget på rigshospitalet og Københavns amts sygehus i Gentofte.

Direktoratet for arbejdstilsynet har i denne forbindelse udtalt følgende:

I Ugeskrift for Læger for 3. juli 1978 omtales i en række artikler undersøgelser foretaget på Københavns amts sygehus i Gentofte og på rigshospitalet om de sundhedsmæssige problemer, som organiske opløsningsmidler frembyder for visse erhvervsgrupper, specielt malere.

Undersøgelserne på amtssygehuset omfattede 35 faglærte malere, hvoraf 4 havde mindre end 20 års eksposition, og på rigshospitalet 34 malere med gennemsnitsekspostionstid på 27 år (variationsbredde 13–46 år).

På grundlag af disse oplysninger må det antages, at de pågældende malere har været blandt dem, der indførte den nye teknologi inden for bygningsmaling omkring midten og slutningen af 1950'erne, da man gik over til at male store flader, vægge og lofter med malinger, der indeholdt mineralsk terpentin, og som udsatte maleren for indånding af meget store mængder terpentindampe, specielt fordi påføringen ofte foregik med sprøjte eller rulle (dagligt forbrug af maling på over 10 l).

Arbejdstilsynet har søgt at imødegå denne fare ved udsendelse af anvisninger om foranstaltninger mod sundhedsskadelig påvirkning ved malerarbejde.

De første anvisninger blev udsendt i 1968 som arbejdstilsynets publikation nr. 21. Heri

anvistes brug af personlige værn (åndedrætsværn m. m.) afhængigt af arten af malerverer og af rummets størrelse samt af det daglige forbrug af maling. Disse anvisninger viste sig dog at være meget vanskelige at efterleve i praksis.

Ved revision af anvisningerne indførtes et særligt mærkningssystem for maleravers indhold af opløsningsmidler og andre bestanddele, og nye anvisninger udsendtes i 1974 som arbejdstilsynets publikation nr. 41. Mærkningen er et kodenummer, som påføres emballagen, og som viser hen til en side i publikationen, hvor maleren kan se, hvilke foranstaltninger han skal træffe for at beskytte sig ved arbejdet med den pågældende malervare, afhængig af hvor og hvordan arbejdet udføres.

Disse anvisninger er atter blevet revideret og er netop udsendt som publikation nr. 77/1978. Ved revisionen er indført skærpede bestemmelser såvel for mærkning som for de foranstaltninger, der skal træffes.

Alle disse publikationer er udarbejdet af et udvalg bestående af repræsentanter for arbejdstilsynet, malersvendene og -mestrene, malervareindustrien samt teknologisk institut, og Malerforbundet i Danmark har sørget for, at de blev sendt til hver eneste malersvend i landet.

Nøjagtigt samme mærkningsbestemmelser for maleraver og tilsvarende anvisninger om foranstaltninger gælder ved skibsmaling.

Det fremgår ikke af artiklerne i Ugeskriftet, om de pågældende malere har fulgt arbejdstilsynets anvisninger, men det er overvejende sandsynligt, at de ikke har truffet særlige foranstaltninger for at beskytte sig mod terpentin- og andre opløsningsmiddel-dampe i de 10–15 år, der gik fra den nye teknologis indførelse, indtil anvisningerne forelå. Der synes således at være tale om skader, der er forårsaget af påvirkninger i en periode, før arbejdstilsynets anvisninger forelå.

Besværet og omkostningerne ved brug af personlige værn har medført, at udviklingen er gået i retning af større og større anvendelse af vandfortyndbare malinger. Der er imidlertid stadig praktiske vanskeligheder forbundet med at beskytte malerne tilstrækkeligt mod opløsningsmiddeldampe overalt.

Det er især – som nævnt ovenfor – ved maling af store flader indendørs som vægge